

Aan Anna Maria van Schurman

27 januari 1653

m: Den Haag, KB, ms. KA 44, nr. 431; c: *ibid.*, ms. KA 45, f. 153v; d: Worp, *Briefwisseling*, 5269.

Nobiliss[im]a ac p[rae]stantiss[im]a D[omi]na,

Veterem, ecce, meam et solennem insaniam nuper insanivi atque eius rei testes scilicet universos paene Chri[st]iani orbis incolas suo sibi sermone advocavi. Desunt, fateor, ad Orientem non pauci, quos non compellavi, conscius mihi balbutiei meae aut insctiae. Sed desinendum alicubi fuit, ut esset unde tu ordiri posses. Ecquid cor tibi rite salit, eritque in manu tua Traiectinas Musas cohibere post tam garrulas Hagienses? Adiicio poematum unum atque alterum ἀρτίχυτον, ut cetera, et praecipiti furore natum. Haec, ubi commodum erit, remitti postulo, quia autographa imprudenti periere neque ad manum nunc est qui describeret. Vale, virgo, nob[ilissi]ma, dominisque Voetio et Swannio, si tanti est, singula horum exemplaria meis verbis tuisque tradi iube. Scrib[ebam] Hag[ae] Com[itum] 17/27 Ian[uarii] 1653. Magni nominis et virtutis tuae cultor perpetuus.

1 Nobiliss[im]a ... D[omi]na: om. d 2 meam et solennem: add. sup. lin. m || insanivi [[et]] atque m || teste[[m]]s [[si aliqua placet]] scilicet m || univers[[um]]os m 3 Chri[st]ian[[um]]i orbi[[em]]s m || a[[b]]d m 4 non[[nulli]] pauci m 7 alterum [[nupero edita]] ἀρτίχυτον m || furore [[fusum]] natum m 8 quia [[meum]] autograph[[um]]a m 10 tuisque: sup. lin. m || trad[[end]]a[[i]] m || Scrib[ebam]: om. d 10-11 Magni ... perpetuus: om. d 11 et [[vit]] virtutis m

Doorluchtige en voortreffelijke vrouwe,

Hier hebt u weer mijn oude, vertrouwde gekte! Onlangs kreeg ik een nieuwe aanval en ik heb natuurlijk zowat alle bewoners van de christenwereld ieder in hun eigen taal als getuige opgeroepen.¹ Er ontbreken er nog wel wat in het oosten, ik beken het, die ik niet heb toegesproken, bewust als ik me was van mijn gestamel of mijn gebrek aan kennis. Maar ik moest ergens ophouden, om nog iets over te laten waar u kon beginnen. Uw hart springt toch op, terecht, en u zult het beslist wel in de hand hebben om de Utrechtse Muzen te beteugelen na die zo praatgrage tantes van Den Haag? Ik voeg nog een paar gedichtjes toe, *net uit mijn*

¹ Huygens bedoelt de *Fortunata clades*, geschreven naar aanleiding van een schipbreuk voor de Hollandse kust op 2 januari 1653, waarbij twee schepen vergingen, maar tweehonderd zeelui werden gered. Het gedicht telt slechts enkele verzen (twee disticha in de Griekse en de eerste Latijnse versie, vijf disticha in de tweede Latijnse versie); de polyglot Huygens hernam zijn relaas ook nog in Nederlandse, Italiaanse, Spaanse, Franse, Duitse en Engelse verzen, cf. een exemplaar in Den Haag, KB, KW 759 C17³. De epigrammen in het Grieks en het Latijn zijn opgenomen in *Constantini Hugonii Monumenta desultoria; poematum libri XIV*, Den Haag: Adriaen Vlacq, 1655, 392 (= *Epigr. Lib. XI*, zie Den Haag, KB, KW 392 K 11). Uit de editie van Worp, *Gedichten*, dl. V, p. 31-33, blijkt dat deze collectie tot stand kwam tussen 2 en 7 januari 1653.

pen gevloeid, zoals de rest en in een plotse opwelling ontstaan. Zoudt u me die willen terugsturen als het u uitkomt, alstublieft? Ik ben namelijk zo onvoorzichtig geweest de originelen kwijt te raken en ik heb nu niemand bij de hand om ze over te schrijven. Het beste, doorluchtige vrouwe. Wilt u alstublieft de heren Voetius en Swannius elk een exemplaar hiervan overhandigen met uw en mijn woorden, als u het de moeite vindt. Den Haag, 27 januari 1653.² De blijvende bewonderaar van uw grote faam en deugdzaamheid.

² Huygens gebruikte de dubbele datering, de Juliaanse en de Gregoriaans (17/27 januari).